

ΑΡΧΕΙΟΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

ΚΑΙ

ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

«Τὸ γὰρ αὐτὸ νοεῖν ἐστὶν τε καὶ εἶναι»
ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Heinrich Rickert τακτ. καθ. τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Heidelberg.
— Karl Joël τακτ. καθ. τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Basel. — Ernst Hoffmann τακτ. καθ. τοῦ Πανεπιστημίου Heidelberg. — Erich Frank, τακτ. καθ. τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Marburg. — Guido Calogero τακτ. καθ. τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ρώμης. — Ραφ. Δήμου, καθ. τοῦ Πανεπιστημίου Harvard τῶν Ἡν. Πολ. τῆς Ἀμ. — Κ. Τριανταφυλλόπουλος τακτ. καθ. τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν. — August Faust ὑφηγ. τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Heidelberg. — Μιχ. Τσαμαδὸς σύμβουλος ἐπικρατείας. — Χ. Τζωρτζόπουλος ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν. — Franz Boehm διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας. — Παν. Καγγελόπουλος ὑφηγ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. — Κωνσταντῖνος Τσάτσος ὑφηγ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. — Ἰωάν. Θεοδωρακόπουλος ὑφηγ. Πανεπιστημίου Θεσπίας.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Ι. Ν. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ: Κ. Σ. ΠΑΠΑΔΟΓΙΑΝΝΗ

ΨΑΡΡΩΝ 41

1931

τὴν ἀσφαλεστάτην καὶ πλέον εὐχάριστον βεβαιότητα ὅτι τὸ καλλίτερον αὐτοῦ μέρος παραμένει ἀφθαρτον, διότι ὁ ἴδιος ἦτο καὶ εἶνε τμῆμα τοῦ ζῶντος ἐκείνου πνεύματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ ἀφιερῶσῃ τὸ νέον οἰκοδόμημα τοῦ πανεπιστημίου μας, τοῦ αἰωνίως ζώντανου ἐκείνου Εἶναι, διὰ τὸ ὁποῖον γέννησις καὶ τάφος ἀποτελοῦν ἀπλῶς ἐναλλασσομένας ἐποχὰς τοῦ ἀπείρου ὠκεανοῦ, τῆς διαρκοῦς ἐνεργείας ἐπὶ τοῦ ζῶντος πέπλου τῆς θεότητος.

Θεὸς καὶ ἀγάπη: εἰς τὰ ποιήματά του ἀποκαλεῖ ὁ Gundolf τὰ δύο ταῦτα τοὺς ἀστέρας οἱ ὁποῖοι ἐφώτιζον τὴν ζωὴν του καὶ ὅταν ἀκόμη ὄλα τὰ ἄλλα κατεποντίζοντο. «Ὁ θεὸς καὶ ἡ ἀγάπη τὸν παρέλαβαν τῶρα εἰς τοὺς κόλπους των καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ἀφθαρτον ἔργον του, νὰ ρίπτουν παρήγορον φῶς εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς ὄλους τοὺς κατόπιν ἐρχομένους.

Μὲ βαθυτάτην συγκίνησιν ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὸ σκῆνος τοῦ μεγάλου τετιμημένου καὶ πεφιλημένου ἀνδρὸς καὶ ἀπευθύνω εἰς αὐτὸν τὸν ἀποχαιρετισμὸν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐχάραξεν ὁ μέγας ἀοιδὸς τῆς γερμανικῆς μυθολογίας δι' ἓνα ἄλλον ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος εἶχε ζήσῃ ὁμοίαν πνευματικὴν ζωὴν καὶ ἔγραφε αὐστηρῶς μεμετρημένην ἀλλὰ καὶ ὠραιοτάτην γλῶσσαν, καὶ ἀπέθανε πάρα πολὺ ἐνωρίς:»

«Ἄς ἔχη ἀνάπαυσιν ἡ ψυχὴ του καὶ ἄς εἶναι εὐλογημένη ἡ γλῶσσα του».

HARALD HÖFFDING

(1843 - 1931)

Τὸ φιλοσοφικὸν κοινόν, ἰδίᾳ τῆς Εὐρώπης ὑπέστη λίαν αἰσθητὴν ἀπώλειαν ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ ἐκ Δανίας φιλοσόφου Harald Höffding. Ὁ Δανὸς φιλόσοφος ἐθεωρεῖτο δικαίως ὡς ὁ πλέον εὐρωπαϊκὸς ὄλων τῶν φιλοσόφων. Τὰ ἔργα του ἔχουσι μεταφρασθῆ κατὰ τὸ μεγαλείτερον αὐτῶν μέρος εἰς τὴν γερμανικὴν, τὴν ἀγγλικὴν καὶ τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν.

Τὸ φιλοσοφικὸν ἔργον τοῦ H. Höffding περιλαμβάνει πολλὰ καὶ ποικίλα θέματα. Τὰ προβλήματα τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἐπιστημολογίας ἀπησχόλησαν ἰδιαιτέρως τὸν H. Höffding κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του. Ἀποτέλεσμα τῶν μελετῶν του ὑπήρξαν «ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια» καὶ αἱ θαυμάσιαι μικραὶ μελέται ἐπὶ τῶν ἐννοιῶν τῆς Ἀναλογίας, τῆς Σχέσεως καὶ τῆς Ὀλότητος. Παρὰ τὴν προβεβηκυῖαν ἡλικίαν του ὁ H. Höffding εἶχε διατηρήσει ἀκμαίας τὰς πνευματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις εἰς τρόπον ὥστε τοῦ ἦτο δυνατόν νὰ παρακολουθήσῃ μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ συμπαθείας τὰς νέας ἰδέας καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων. Κατάρθωσε νὰ συμβαδίζῃ μετ' αὐτὸν τὸν χρόνον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπέδειξαν τὰ τελευταῖα αὐτοῦ ἔργα, διακρινόμενα διὰ τὴν ἐνημερότητα των, διὰ τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματος καὶ διὰ τὴν μετρίοπάθειαν αὐτοῦ, ἀρεταὶ αἱ ὁποῖαι εἶχον τόσον συντελέσει εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν πρώτων αὐτοῦ ἔργων.